

Arrest

nr. 216 466 van 7 februari 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. RECTOR
J. P. Minckelersstraat 164
3000 LEUVEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de Minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 2 januari 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 december 2017 houdende een inreisverbod.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 december 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat L. RECTOR verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 8 december 2017 wordt de verzoekende partij aangetroffen in België. Op 9 december 2017 wordt haar een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) ter kennis gebracht, op grond waarvan zij het grondgebied ten laatste op 15 december 2017 moest verlaten.

1.2 Op 19 december 2017 wordt de verzoekende partij opnieuw aangetroffen in België. Op dezelfde dag wordt ten aanzien van haar een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen en wordt deze beslissing haar ter kennis gebracht.

1.3 Op 19 december 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) eveneens een beslissing houdende een inreisverbod (bijlage 13sexies) van twee jaar. Dit is de bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en die luidt als volgt:

"(...) Aan de Mevrouw, die verklaart te heten:

Naam : M(...)

voornaam : A(...)

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : -

nationaliteit: Eritrea

In voorkomend geval, ALIAS: /

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 19/12/2017 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1 ° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Er bestaat een risico op onderduiken:

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om haar aanwezigheid te melden.

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres.

Betrokkene heeft nooit een poging ondernomen haar verblijf te regulariseren.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel. (...)"

1.4 Na consultatie van EURODAC op 19 december 2017 blijkt dat van de verzoekende partij op 7 juni 2016 in Duitsland vingerafdrukken waren genomen. Op 2 januari 2018 richten de Belgische autoriteiten een terugnameverzoek aan de Duitse autoriteiten op grond van artikel 18.1.b van de Verordening Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking). Op 11 januari 2018 weigeren de Duitse autoriteiten de terugname, bij gebrek aan voldoende informatie over de *whereabouts* van de verzoekende partij na haar vertrek uit Duitsland op 17 augustus 2017. Op 19 februari 2018 stemmen de Duitse autoriteiten alsnog in met de terugname. Op 5 maart 2018 wordt de verzoekende partij overgebracht naar Duitsland.

1.5 Op 8 mei 2018 wordt de verzoekende partij opnieuw aangetroffen in België.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van het motiveringsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“A. Voorafgaand

Bij het nemen van haar beslissingen dient verweerster rekening te houden met een heel aantal wettelijke bepalingen, verdragsbepalingen, alsook beginselen (van behoorlijk bestuur).

Verzoeker is van oordeel dat verweerster nagelaten heeft alle toepasselijke bepalingen en beginselen na te leven, reden waarom de bestreden beslissing dient te worden vernietigd.

Meer bepaald is verzoeker van oordeel dat verweerster:

- Artikel 74/11 Vw.,
- Het motiveringsbeginsel,
- Het redelijkheidsbeginsel, en
- Het zorgvuldigheidsbeginsel schendt.

A. Schending van artikel 74/11 Vw.

1. De bestreden beslissing zou gebaseerd zijn op artikel 74/11 §1 tweede lid dat het volgende voorziet: (...)

2. Artikel 74/11 §1 lid 1 Vw. vereist verder dat bij het opleggen van een inreisverbod rekening wordt gehouden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Verweerster moet bij het bepalen van de duur van het inreisverbod met andere woorden een evenredigheidstoets in acht nemen.

Dit betekent dat de duur van een inreisverbod moet worden bepaald aan de hand van de relevante omstandigheden van het geval.

Bovendien moet de duur van het inreisverbod evenredig zijn aan het doel of de reden tot oplegging ervan.

Het moge echter duidelijk zijn dat verweerster geen, minstens onvoldoende rekening heeft gehouden met de specifieke situatie van verzoeker, met name :

- Het feit dat verzoeker nog maar 2 weken eerder was toegekomen in BELGIË. Gezien hij niet vertrouwd is met de Belgische migratiewetten en de Belgische migratiediensten had hij zich – ter goeder trouw – niet aangemeld.

- Het feit dat verzoeker naar EUROPA is gekomen omdat hij problemen heeft in zijn thuisland. Hij is alhier voor bescherming aan te vragen.

- Verzoeker heeft familie in het Verenigd Koninkrijk, met name zijn broer. Die beschikt aldaar over een verblijfsrecht. Verzoeker droomt ervan om zijn broer te gaan vervoegen.

B. Schending van de motiveringsplicht

1. De gemachtigde moet zijn beslissing op afdoende, draagkrachtige en duidelijke wijze motiveren (RvV., arrest nr. 92 227 dd. 27.11.2012).

2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht voorzien in bovengenoemde bepalingen heeft tot doel de vreemdeling in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dus de beslissing op een afdoende wijze te motiveren (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2. De materiële motiveringsplicht houdt dan weer in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven.

Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

3. Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet vereist verder dat bij het opleggen van een inreisverbod rekening wordt gehouden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Verweerder laat echter na dit te doen.

Uit de motivering van het inreisverbod blijkt duidelijk dat zij geen rekening heeft gehouden met:

- Het feit dat verzoeker nog maar 2 weken eerder was toegekomen in BELGIË. Gezien hij niet vertrouwd is met de Belgische migratiewetten en de Belgische migratiediensten had hij zich – ter goeder trouw – niet aangemeld.

- Het feit dat verzoeker naar EUROPA is gekomen omdat hij problemen heeft in zijn thuisland. Hij is alhier voor bescherming aan te vragen.

- Verzoeker heeft familie in het Verenigd Koninkrijk, met name zijn broer. Die beschikt aldaar over een verblijfsrecht. Verzoeker droomt ervan om zijn broer te gaan vervoegen.

5. Het klopt dat artikel 74/11 §1 bepaalt dat een inreisverbod van maximum 2 jaar kan worden opgelegd.

Verweerder verduidelijkt niet waarom zij ervoor kiest om een inreisverbod van 2 jaar op te leggen, in plaats van een met een geldigheidsduur van 1 jaar of enkele maanden.

Nochtans bestaat er wel degelijk een significant verschil tussen een inreisverbod van bijvoorbeeld 2 maanden en een van 2 jaar.

C. Schending van het redelijkheidsbeginsel

1. Elke discretionaire bevoegdheid heeft de redelijkheid tot grens.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen.

Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

2. De duur van een inreisverbod moet evenredig zijn aan het doel of de reden tot oplegging ervan.

In casu heeft verweerster deze balans duidelijk niet gerespecteerd.

Verweerster heeft in de bestreden beslissing op kennelijk onredelijk wijze geoordeeld door (de samenloop) van de omstandigheden te negeren en alsnog te besluiten tot de aflevering van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en een inreisverbod van 2 jaar (!).

D. Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

1. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Het zorgvuldigheidsbeginsel impliceert verder dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld.

2. Hierboven werd reeds uiteengezet dat verweerster, geen rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden waarin verzoeker zich bevindt

Indien verweerster op zorgvuldige wijze had gehandeld, en verzoeker had gevraagd om duidelijkheid te verschaffen aangaande zijn verblijfsduur op het Belgische grondgebied en de reden van zijn aanwezigheid op het Belgische grondgebied, dan had zij ontegensprekelijk vastgesteld dat er geen reden is om een inreisverbod op te leggen, laat staan één met een geldigheidsduur van 2 jaar.

3. Verweerster heeft in strijd met het zorgvuldigheidbeginsel nagelaten om dit alles in rekening te brengen."

3.2 De verwerende partij antwoordt in haar nota met opmerkingen hierop het volgende:

"Verzoekster stelt een schending voor van artikel 74/11 §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij betoogt dat bij het opleggen van de duur van het inreisverbod geen rekening gehouden werd met het feit dat zij nog maar twee weken in België was en zich niet had aangemeld omdat zij hiervan niet op de hoogte was en dat zij naar Europa is gekomen omdat zij problemen heeft met zijn thuisland. Zij zou haar broer willen vervoegen in het Verenigd Koninkrijk. Zij zou nog maar twee weken in België zijn en omdat zij niet vertrouwd is met de wetgeving, zou zij zich nog niet hebben aangemeld. Er zou niet zijn gemotiveerd waarom niet geopteerd werd voor de duur van 2 maanden i.p.v. 2 jaar. De beslissing zou kennelijk onredelijk zijn.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat

hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cfr. R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

De bestreden beslissing werd immers genomen op grond van artikel 74/11 §1, tweede lid, 1° en 2° van de vreemdelingenwet omdat voor het vrijwillig vertrek geen termijn werd toegestaan. Uit het administratief dossier blijkt dat op 19 december 2017 een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering werd genomen en dat er inderdaad geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan. Prima facie blijkt niet als zou verzoeker tegen die bijlage 13septies enig rechtsmiddel hebben aangewend, waardoor deze definitief in het rechtsverkeer aanwezig is. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 9 december 2017, dat haar diezelfde dag ter kennis werd gebracht. Zij gaat hier niet op in doorheen haar betoog. De determinerende motieven op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, vinden derhalve steun in het administratief dossier en worden op geen enkele wijze weerlegd.

Bovendien werd de duur van het inreisverbod, in casu bepaald op 2 jaar, wel degelijk gemotiveerd als volgt:

“(…)

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om haar aanwezigheid te melden.

Betrokken heeft geen gekend of vast verblijfsadres.

Betrokkene heeft nooit een poging ondernomen haar verblijf te regulariseren.

Om de volgende reden gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.(…)”

Verzoekster kan bezwaarlijk voorhouden niet op de hoogte te zijn geweest van de aanmeldplicht na aankomst in het Belgische Rijk, nu ieder geacht wordt de wet te kennen.

Waar zij stelt dat zij een broer zou hebben in het Verenigd Koninkrijk en daarheen wil reizen, dient opgemerkt dat dergelijke loutere hypothetische bewering, die geen enkele steun vindt in het administratief dossier of in het verzoekschrift, geen afbreuk kan doen aan de determinerende motieven van de bestreden beslissing. Verzoekster toont immers niet aan dat zij over geldige (reis)documenten beschikt om door te reizen naar het Verenigd Koninkrijk. Het staat haar vrij om, nadat zij zich terug zal bevinden in haar herkomstland de nodige stappen te ondernemen om haar vermeende broer te vervoegen. Bovendien blijkt uit het administratief dossier niet dat zij, hoewel haar een vragenlijst werd overhandigd in het kader van het hoorrecht melding maakte van haar broer, die zich bovendien niet in België bevindt, waardoor niet kan worden ingezien op welke wijze de verwerende partij hieromtrent had moeten motiveren.

Waar zij stelt dat er geen rekening gehouden werd met haar vrees, reden waarom zij haar herkomstland zou zijn ontvlucht, dient opgemerkt dat verzoekster geen enkele asielaanvraag heeft ingediend bij de Belgische autoriteiten, wat zij van plan zou zijn te doen, blijkens haar verzoekschrift. Nu verzoekster enkel verklaarde door te willen reizen naar het Verenigd Koninkrijk, kan niet ingezien worden op weke wijze hieromtrent gemotiveerd diende te worden.

Verzoekster toont niet aan dat de verwerende partij, bij het bepalen van de duur van het inreisverbod, dient te motiveren waar niet geopteerd wordt voor een andere termijn. De termijn die geopteerd wordt, dient te worden toegelicht, zoals in casu is gebeurd. Verzoekster brengt geen elementen bij die nopen tot het opleggen van een termijn van minder dan twee jaar.

Verzoekster kent klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing, daar zij ze aanvecht in haar verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

“Overwegende dat, wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het

doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt; dat hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; dat de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht;" (R.v.St., arrest nr. 163.817 dd. 19 oktober 2006, Staatsraad Bamps, G/A 134.748/XIV-14.428)

Verzoekster toont niet aan dat de bestreden beslissing genomen werd op grond van een verkeerde voorstelling van feiten en evenmin dat bepaalde elementen zouden zijn veronachtzaamd bij het nemen ervan. Zij toont tenslotte niet aan op welke wijze de beslissing kennelijk onredelijk zou zijn.

Het enig middel is niet ernstig."

3.3 Uit de uiteenzetting van de verzoekende partij met betrekking tot de aangevoerde schending van "de motiveringsplicht" blijkt dat zij zowel de schending van de formele als die van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Met betrekking tot de formele motiveringsplicht wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) erop dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) de administratieve overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

De materiële motiveringsplicht houdt vervolgens in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechte aanspraakbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Met betrekking tot de ingeroepen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wijst de Raad erop dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel is dan weer slechts geschonden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van een bepaalde keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (cf. RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De voorgehouden schending van de formele en materiële motiveringsplicht (met inbegrip van de vraag of sprake is van een afdoende motivering) en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de bepaling waarop de bestreden beslissing steunt, met name artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Het voormelde artikel 74/11 luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. (...)”

Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet vormt de omzetting van richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 van het Europees Parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de richtlijn). Artikel 11 van deze richtlijn legt de lidstaten de verplichting op een inreisverbod te voorzien in twee hypothesen (als geen termijn werd toegekend voor het vrijwillig vertrek of wanneer de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld) en laat hen de mogelijkheid dit verbod te voorzien in andere gevallen.

De bestreden beslissing steunt op het feit dat de verzoekende partij zich in de beide in artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet voorziene gevallen zou bevinden. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij dit in haar verzoekschrift geenszins betwist. Zij kan dan ook niet voorhouden dat de gemachtigde slechts de mogelijkheid en niet de verplichting zou hebben om de beslissing tot verwijdering van 19 december 2017 (zijnde een op die dag genomen bijlage 13septies) met een inreisverbod gepaard te laten gaan, en dat er geen reden was om een inreisverbod op te leggen. Ook gaat zij geenszins in op de concrete motivering in dit verband, zodat zij niet aannemelijk kan maken dat deze motivering niet afdoende, onjuist of kennelijk onredelijk zou zijn, of dat de gemachtigde onzorgvuldig zou hebben gehandeld. Met betrekking tot het opleggen van het bestreden inreisverbod op zich kan de verzoekende partij een schending van de door haar aangehaalde bepalingen en beginselen dan ook niet aannemelijk maken.

De verzoekende partij betwist echter het opleggen van een inreisverbod met een specifieke duur van twee jaar. Zoals zij meermaals aangeeft, moet de duur van het inreisverbod krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van vreemdelingenwet worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding aangaande voormeld artikel 74/11 en het inreisverbod het volgende benadrukt: *“de richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert”* (Wetsontwerp van 19 oktober 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2011-2012, nr. 53-1825/001, 23).

De gemachtigde geeft in de bestreden beslissing aan dat *“het bevel gepaard [gaat] met een inreisverbod van twee jaar”* om de volgende reden: *“Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.”*

Uit het bovenstaande blijkt dat de bestreden beslissing aldus wel degelijk een motivering in dit verband bevat, zodat de verzoekende partij niet kan voorhouden dat de juridische en feitelijke overwegingen die aan het opleggen van een inreisverbod met een specifieke duur van twee jaar ten grondslag liggen, niet in het bestreden inreisverbod zouden zijn opgenomen. In deze mate maakt de verzoekende partij een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 niet aannemelijk. De vraag stelt zich echter of de opgenomen motivering volstaat in het licht van artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet en van de door de verzoekende partij ingeroepen beginselen.

De verwerende partij beweert in haar nota met opmerkingen dat ook het volgende onderdeel van de motivering de duur van twee jaar onderbouwt: *“Er bestaat een risico op onderduiken:*

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om haar aanwezigheid te melden.

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres.

Betrokkene heeft nooit een poging ondernomen haar verblijf te regulariseren.” Dit wordt echter uitdrukkelijk tegengesproken door de zinsnede die op de bovenstaande motivering volgt en die luidt als volgt: *“Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.”* De verwerende partij kan dan ook niet

voorhouden dat de motivering met betrekking tot de duur ruimer zou zijn dan het hoger geciteerde onderdeel van de motivering dat uitdrukkelijk naar de duur van twee jaar verwijst.

De verzoekende partij wijst in de verschillende onderdelen van haar enig middel erop dat de gemachtigde bij het bepalen van de specifieke duur van het inreisverbod geen of minstens onvoldoende rekening heeft gehouden met haar specifieke situatie, waardoor zij het opleggen van een inreisverbod met een duur van twee jaar kennelijk onredelijk acht. Zij wijst in dit verband op drie elementen. Ten eerste geeft zij aan dat zij nog maar twee weken eerder was toegekomen in België, en dat zij zich ter goeder trouw niet had aangemeld, aangezien zij niet vertrouwd is met de Belgische migratiewetten en -diensten. Ten tweede stelt zij dat zij naar Europa is gekomen omdat zij problemen heeft in haar thuisland en hier is om bescherming aan te vragen. Ten derde geeft zij aan dat zij familie heeft in het Verenigd Koninkrijk, met name haar broer die daar over een verblijfsrecht beschikt, en dat zij ervan droomt om haar broer te gaan vervoegen.

De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 20 december 2017, aldus daags na het nemen van de bestreden beslissing, werd gehoord. Zij vulde in de eerste plaats een vragenlijst in, waarin werd gevraagd naar haar reisroute, eventuele reisdocumenten, ziektes of zwangerschap, en de aanwezigheid van een partner, familieleden en/of minderjarige kinderen in België. Ook werd gevraagd of zij redenen had waarom zij niet naar haar eigen land zou kunnen terugkeren. Hierop antwoordde de verzoekende partij dat zij naar “de UK” wil en dat zij politieke problemen heeft in Eritrea. Het administratief dossier bevat vervolgens nog een tweede gehoor, met de titel “Whereabouts”. Dit gehoor is niet gedateerd, maar op 20 december 2017 richt de Dienst Vreemdelingenzaken een dringende fax aan het gesloten centrum 127bis met het verzoek de “whereabouts” van de verzoekende partij te vragen. De in deze fax opgesomde vragen komen overeen met de vragen in het tweede gehoor. Op basis van deze elementen kan aangenomen worden dat dit tweede gehoor eveneens dateert van 20 december 2017 of kort daarna. In dit gehoor geeft de verzoekende partij onder meer aan dat zij in december 2017 in België is aangekomen.

De Raad stelt vooreerst vast dat de gemachtigde op het moment van het nemen van het bestreden inreisverbod op 19 december 2017 geen kennis had van de drie elementen die de verzoekende partij in haar verzoekschrift naar voren schuift. De verzoekende partij werd immers slechts gehoord nadat de bestreden beslissing reeds genomen was. Dit wordt door de verwerende partij in haar nota met opmerkingen ook niet betwist.

De verzoekende partij wijst er in het vierde onderdeel van haar enig middel echter op dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden waarin zij zich bevindt. Vervolgens geeft zij aan dat, indien de gemachtigde op zorgvuldige wijze had gehandeld en haar had gevraagd om duidelijkheid te verschaffen aangaande haar verblijfsduur op het Belgische grondgebied en de reden van haar aanwezigheid op het Belgische grondgebied, hij ontegensprekelijk had vastgesteld dat er geen reden is om een inreisverbod met een geldigheidsduur van twee jaar op te leggen. De Raad wijst erop dat de gemachtigde, wanneer hij overweegt uit eigen beweging een beslissing te nemen en hij voor een bepaald aspect van deze beslissing de wettelijke verplichting heeft om “rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”, zichzelf op grond van zijn zorgvuldigheidsplicht in staat moet stellen om te kunnen rekening houden met de specifieke omstandigheden van het geval. Bijgevolg is het aan de gemachtigde om in deze omstandigheden de verzoekende partij de kans te geven de specifieke omstandigheden van haar geval naar voren te brengen. De gemachtigde heeft *in casu* echter nagelaten dit te doen. De Raad stelt dan ook vast dat, ook al had de gemachtigde geen daadwerkelijke kennis van de betrokken elementen voor het nemen van de bestreden beslissing, dit gebrek aan daadwerkelijke kennis louter aan zijn eigen onzorgvuldig handelen te wijten is.

In haar nota met opmerkingen maakt de verwerende partij op zich geen bezwaar tegen het feit dat de verzoekende partij zich beroept op elementen waarvan de gemachtigde geen daadwerkelijke kennis had op het moment van het nemen van de bestreden beslissing. Zij gaat echter wel inhoudelijk in op de verschillende elementen en zet uiteen waarom niet kan worden ingezien waarom de gemachtigde hieromtrent had moeten motiveren.

Met betrekking tot het eerste element, met name het verblijf van de verzoekende partij sinds twee weken (voor het nemen van de bestreden beslissing) in België en het feit zich niet te hebben aangemeld, stelt de verwerende partij slechts dat de verzoekende partij bezwaarlijk kan voorhouden niet op de hoogte te zijn geweest van de aanmeldplicht na aankomst in het Rijk, aangezien iedereen geacht

wordt de wet te kennen. Nog daargelaten de vraag of dit betoog van de verwerende partij niet hoe dan ook een *a posteriori* motivering uitmaakt, stelt de Raad vast dat de verwerende partij in het geheel niet ingaat op het betoog van de verzoekende partij dat zij slechts twee weken voor het nemen van de bestreden beslissing in België was aangekomen. De Raad wijst erop dat de verzoekende partij in haar tweede gehoor, dat op of rond 20 december 2017 werd afgenomen, verklaarde in december 2017 in België te zijn aangekomen. Mocht de gemachtigde aldus zorgvuldig hebben gehandeld en vóór het nemen van de bestreden beslissing de nodige informatie over de specifieke omstandigheden van de verzoekende partij hebben verzameld, had hij de mogelijkheid gehad om bij het bepalen van de duur van het inreisverbod rekening te houden met de verklaringen van de verzoekende partij dat zij slechts eerder dezelfde maand in België zou zijn aangekomen, al dan niet in combinatie met het gegeven dat en desgevallend waarom zij zich niet had aangemeld.

Met betrekking tot het tweede element, de problemen in het thuisland, stelt de verwerende partij in haar nota met opmerkingen dat de verzoekende partij geen enkele asielaanvraag heeft ingediend bij de Belgische autoriteiten. De Raad wijst erop dat dit een *a posteriori*-motivering betreft, aangezien de gemachtigde in het onderdeel van de bestreden beslissing dat betrekking heeft op de duur van het inreisverbod nergens heeft verwezen naar het al dan niet indienen van een asielaanvraag. Hiermee kan de verwerende partij onregelmatigheden in de motivering van de bestreden beslissing dan ook niet herstellen. Verder benadrukt de Raad dat de verzoekende partij, in tegenstelling tot hetgeen de verwerende partij beweert, niet alleen heeft verklaard naar het Verenigd Koninkrijk te willen reizen. Hoger heeft de Raad immers reeds aangegeven dat de verzoekende partij in de vragenlijst van 20 december 2017 aangaf politieke problemen in Eritrea te hebben. Het betoog van de verwerende partij dat niet kan worden ingezien op welke wijze hieromtrent gemotiveerd diende te worden, mist dan ook feitelijke grondslag. De Raad wijst erop dat in de bestreden beslissing geenszins wordt verwezen naar de betrokken verklaring van de verzoekende partij. Ook hier kan de Raad bijgevolg vaststellen dat, mocht de gemachtigde zorgvuldig hebben gehandeld en vóór het nemen van de bestreden beslissing de nodige informatie over de specifieke omstandigheden van de verzoekende partij hebben verzameld, hij de mogelijkheid had gehad om bij het bepalen van de duur van het inreisverbod rekening te houden met de verklaringen van de verzoekende partij met betrekking tot de politieke problemen in Eritrea.

Vervolgens erkent de Raad dat de gemachtigde bij het bepalen van de duur van het inreisverbod over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt, en benadrukt dat hij deze beoordeling niet in de plaats van de gemachtigde mag maken. In het kader van zijn marginale toetsingsbevoegdheid acht de Raad het echter kennelijk onredelijk van de gemachtigde om in de aangehaalde omstandigheden, wanneer een inreisverbod wordt gegeven aan een persoon die zich op dat moment maximum 19 dagen op het grondgebied bevindt, de opgelegde duur van twee jaar te stoelen op het feit dat "*betrokkene [...] niet [heeft] getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven*", temeer wanneer deze persoon eveneens verklaarde politieke problemen te hebben in het land van herkomst, Eritrea. Ten overvloede wijst de Raad erop dat de Dienst Vreemdelingenzaken in de interne nota waarin op 9 december 2017 werd besloten tot het afleveren van een bijlage 13 met een duur van zes dagen, zelf stelt: "*niet verwijderbaar*".

De Raad stelt vast dat de gemachtigde verder nog verwijst naar "*al deze elementen*" om de duur van twee jaar te verantwoorden. Hoger is echter reeds vastgesteld dat de gemachtigde in het kader van de duur van het inreisverbod slechts naar één element verwijst, met name het feit dat de verzoekende partij niet zou hebben getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Zodoende is niet duidelijk op welke (andere) elementen de gemachtigde precies doelt. Ten slotte verwijst hij nog algemeen naar "*het belang van de immigratiecontrole*". Gelet op de hoger aangehaalde specifieke omstandigheden van het geval maakt deze verwijzing echter niet dat de betrokken motivering niet kennelijk onredelijk zou zijn.

De verwerende partij voert in haar nota met opmerkingen nog terecht aan dat de verzoekende partij niet aantoonde dat de gemachtigde zou moeten motiveren waarom niet voor een andere termijn geopteerd wordt. Dit neemt echter niet weg dat de gemachtigde onzorgvuldig heeft gehandeld en kennelijk onredelijk heeft gemotiveerd. Verder stelt de verwerende partij nog dat de verzoekende partij geen elementen bijbrengt die nopen tot het opleggen van een termijn van minder dan twee jaar. De Raad wijst er echter op dat het aan de gemachtigde is om te motiveren waarom hij kiest voor een termijn van twee jaar. Zoals reeds herhaaldelijk gesteld, acht de Raad deze motivering kennelijk onredelijk. Bovendien kan de verwerende partij niet voorhouden dat de verzoekende partij geen elementen heeft bijgebracht. Zoals ook reeds herhaaldelijk gesteld, verwijst de verzoekende partij zowel in haar verzoekschrift als eerder in het kader van haar (door toedoen van de Dienst Vreemdelingenzaken te laat uitgeoefend) hoorrecht wel degelijk naar elementen die relevant hadden kunnen zijn voor het bepalen van de specifieke duur van het op te leggen inreisverbod.

Gelet op het bovenstaande maakt de verzoekende partij aannemelijk dat de gemachtigde bij het opleggen van een inreisverbod met een specifieke duur van twee jaar onzorgvuldig heeft gehandeld. Bijkomend maakt zij aannemelijk dat (mede ten gevolge van dit onzorgvuldig handelen) een schending van de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel voorligt.

Aangezien het onderdeel van de motivering dat betrekking heeft op de duur van het inreisverbod niet overeind kan blijven en bij het opleggen van een inreisverbod steeds een duur moet worden bepaald, kan het bestreden inreisverbod in zijn geheel niet overeind blijven.

Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te vernietigen. Bijgevolg is het niet nodig verder in te gaan op het betoog van de verwerende partij met betrekking tot het derde element, met name de vermeende broer in het Verenigd Koninkrijk.

3.4 Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissing. De overige aangevoerde schendingen behoeven geen verder onderzoek.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 december 2017 houdende een inreisverbod wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven februari tweeduizend negentien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE